

Belachelijk, om de hele wereld te beschouwen als één grote pispot

E

en verschil tussen mannen en vrouwen dat nogal in het oog springt, is het verschijnsel dat mannen doorgaans veel minder vaak hoeven te plassen dan vrouwen, maar dat dan wel

weer veel vaker in het openbaar doen. Langs de snelweg, in een steeg of op een bospad, overal stuit je vroeg of laat op een man die zijn straal gelukkig laat lopen tegen de vangrail, een gevel of een boom. Waarom hebben mannen blijkbaar altijd iets nodig om tegenaan te wateren, vraag ik me af als ik hier weer eens getuige van ben, maar vooral denk ik dan: stop dat ding terug in je broek, ik moet mijn plas ook ophouden totdat ik in de buurt van een wc ben. Belachelijk, om de hele wereld te beschouwen als één grote pispot. Stel dat ik voortdurend op stoepranden zou neerhurken omdat ik hoge nood heb – en zoals gezegd, vrouwen hebben veel vaker hoge nood. Dat is ook de reden waarom er voor ieder damestoilet bijna onherroepelijk een file staat. Maar, en nu kom ik ter zake, op dit gegeven heb ik een effectieve strategie ontwikkeld: in geval van drukte bij de Dames ga ik altijd naar de Heren, en hopelijk doen velen dat met mij. Tja, mag je wildplassers nog steeds zo hartgrondig verachten als je dankbaar profiteert van het feit dat zij hun blaas tenminste al

tegen een openbare pui hebben geledigd, zodat er bij de Heren nooit een rij van twintig meter staat? Jazeker, die twee sentimenten kunnen heel goed naast elkaar bestaan. We moeten niet zo benepen denken in termen van ‘het een óf het ander’, daar is het leven veel te kort voor. Enfin, je gooit die deur open en je ziet een scène die je voordien alleen maar kende uit de film: drie mannen die zwijgend schouder aan schouder staan te wateren in porseleinen bakken. “Goedenavond,” zeg je vriendelijk, en ze springen alle drie op en roepen in koor: “Dit is de Heren!” Je neuriet zacht wat voor je uit terwijl je je terugtrekt in een van de afgesloten wc’s die deze ruimte ook bevat. En daar zijg je neer op iets wat in de Dames niet bestaat: een schone bril. Plassen doen de heren hier immers niet, terwijl dames op de Dames uit hygiënische voorzorg zó boven de bril blijven zweven dat zij alles onder spetteren. Over het algemeen ben ik niet sentimenteel uitgevallen, maar in dit geval vind ik echt dat mannen en vrouwen elkaar perfect aanvullen. En als uitje kan ik een bezoek aan de Heren van harte aanbevelen.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein